

DECLARATIO
DE TYRONEN-
SIS ET TIRCO-
NELII COMITVM,
sociorumque fuga.

Am. Dyson

LONDINI
Excudebat ROBERTVS BAR-
rars Typographus Regius.

ANNO 1607. 1

07-865

DECLARATIO DE TYRONENSIS ET TIRCONELII COMI- tum, sociorumque fuga.

¶ Vm naturâ, omniumq
hominum more & consuetudine
ita sit comparatum, vt, si quid no-
ui subitò & præter expectationem
accidat, id varijs sermonibus di-
uersisq; iudicijs passim circum-
feratur; cùmque id ipsum fortassis
hoc tempore sit euenturum, vt de
repentino discessu, vel potiùs fuga duorum Comitum Ti-
RONENSIS & TIRCONELII, ac cæterorum qui illo-
rum fugæ socios se adiunxerunt rumore sparso rei noui-
tas varijs sermonum atque opinionum commentis mate-
riam præbeat; Idcirco hæc paucula scriptis mandanda,
& peruulganda censuimus, vt ea de re omnis error ex ho-
minis animis eximatur: Non quòd illos ipsos tanti
mandos putemus (quos rudes & agrestes, nulliusque
ceterij homines fuisse constat, si propria & natua illorum
conditio spectetur) sed ne Principum aliorum animis ca-
li- ne offensa mutuam inter nos atque illos amicitiam
quæ modo imminui aut infusari patiamur.

Quorum gratiam tametsi fugitivi isti primo forsitan aduentu splendidis honorum & dignitatum titulis aucupari, & benignitatem (v; erga homines eius ordinis & loci) poterunt elicere; cum tamen illos veris coloribus depictos (quoad hac breui declaratione licebit) & quales reuera sunt, omnium oculis apertè conspiciendos indicauerimus; iure optimo ab exteris omnibus (quibuscum vicinitas nobis aut vsus est) ea humanitatis & æquitatis officia poterimus expectare, quæ honori & amicitia consentanea sint; à subditis verò nostris eam fidem atque obseruantiam exigere, (quod ad profugos istos attinet) ad quam præstandam iuris naturalis, perpetuæque erga nos obsequij indissolubili nexu sunt obstricti.

Itaque illud primo loco est declarandum, non hæreditatis aut sanguinis iure, illa honoris ornamenta, aut amplas possessiones profugis illis obuenisse, nec pro virtutis mercede & præmio esse tributa; Verum Serenissimam Reginam sororem nostram felicissimæ ac celeberrimæ memoriæ prudenti, olim consilio, certis de causis ad Regni rationem spectantibus, ac nosmet deinceps ob eandem rationem illos alijs quibusdam eiusdem prouinciæ incolis atque habitatoribus prætulisse, qui stirpis & gentilitatis iure eos honores sibi potius deberi arbitrabantur, ac iustius poterant vindicare.

Deinde, vt veram tam desperatæ fugæ causam declaremus, certissimum est non aliam fuisse, nisi scelerum fraudumque suarum conscientiam. Quod, quemadmodum nobis nostrisque in hoc regno consiliarijs, & Hiberniæ præfecto, ac cæteris qui ibidem nobis sunt à consilijs est exploratissimum; sic argumentis luce meridiana clarioribus (vt occasio dabitur) omnibus patefiet. Sed omniam tantæ ignominia atque infamiae declinanda, & fictas & commentitias fabulas ab illis diffeminamus, perinde quasi religionis causa in exilium iam ex profecti, (cuius quidem religionis species ac nomen modum

farijs criminibus & machinationibus vt velum quoddam, plerunque solet prætendi) aut iniquius cum illis esset actum in ijs causis, quæ in iure iudicioque inter illos ac nosmetipsos, alióque subditos nostros, versabantur; huius calumniæ refutandæ causâ, breuiter aliquid erit dicendum.

Quanquam enim minimè nobis opus est multis argumentis ea confirmare, quæ de istorum hominum vitâ contaminatissimâ, & corruptissimis moribus dicuntur; (quorum flagitia recenti hærent memoriâ ex eo tempore, quo non solum nefarij perduelles à fide quam Regiæ debebant, descuerunt, sed etiam prodigiosa & barbara immanitate patriam suam illis qui tum temporis vtrumque Regnum, Angliæ pariter & Hiberniæ odio infestissimo prosequabantur, tanquam sub hasta & præcone, turpissimo mercatu venalem proposuerunt;) tamen vt omnibus non iniquissimi iudicij hominibus pateat, quàm absona & absurda sint quæ comminiscuntur; verissimè profiteamur & verbo Regio asserimus, tantum abfuisse, vt quidquam periculi aut metus religionis causâ illis crearetur, vt ne umbra quidem terroris sit intentata, nec propositum nobis vnquam fuerit, eam ob causam illis molestiam exhibere.

Qui cum in omni vitâ, vsque adeo à probitate morum, & ab ipsa specie honestatis fuerint alieni, vt nec in homicidio crimen vllum, nec legitimi coniugij vsum aliquem, nec fortitudinis specimen aliquod nisi in cædibus ac rapinis esse duxerint; facile cogitabamus superuacaneum omnem laborem futurum, si quis ab opinionum dissensu ad concordiam religionis eos prius reducere conati. Nam ex communi vitæ consuetudine, eorum mentatione aliqua sensûque religionis imbutos esse

insimilis est ratio alterius calumniæ, quâ se excusant, nametsi quicquid sibi iuris vlla in re assumunt
& ven-

& vendicant, id totum, posteaquam summissi & supplices, nefarii perduellionis veniam à nobis essent deprecati, nostrâ benignitate & merâ gratiâ illis est tributum; tamen vix vnquam eiusmodi causa ab illis in controuersiam iudiciûmque est adducta, in qua non maior extiterit erga illos fauoris & gratiæ nostræ inclinatio & propensio, quàm erga alios quibuscum litem habuerunt; Nisi fortè illis in rebus, quas eo animo atque in eum finem ab illis quæri liquidò constabat, vt viribus atque opibus supra modum aucti, ad eam potentiam sibi viam munirent, qua (si ad pristinam perfidiam redeundum illis videretur) nostro imperio atque auctoritati se opponere, aliósque illius ditionis subditos nostros, illis ipsis generis dignitate haud paulò præstantiores, nec ijs quoquo modo obstrictos, impunè possent opprimere.

His autem de illorum vita factisque hunc in modum breuiter expositis, hac conclusione rem totam complectemur; Nimirum, adeo manifestè liquere, coniurationem ab illis (ante fugam susceptam) seditionis concitandæ bellique intestini inflammandi causâ, esse factam; vt, si in iudicio comparèrent, ne verbum quidem habituri essent quo se reos esse inficiarentur. Nec id solum, sed etiam per sacerdotes quosdam sacrilegos, aliósque perditissimos homines tanti sceleris ministros, conatos esse, vt Principes externos ad inuadendum Hiberniæ Regnum incitarent, suamque opem & operam ijs detulisse, si quàm flagitiosè isti inuitabant, tam libenter illi assensum præbuisent. Quo in scelere perpetrando memorabilis quidem, sed execranda est feritas & crudelitas quam sibi proposuerunt; quibus nempè erat decretum & constitutum non solum Imperio nostro se subducere, sed etiam eius regni incolas adhuc superstitēs, qui originem à Anglicanâ traxerant, quorûmque maiores olim ibi collocauerant, communem atque totum funditus tollere atque extirpare. Sed

exitiosa illorum consilia, & nefarii conatus, quibus impuri Sacerdotes & Iesuitæ faces & fomenta suggerunt & subministrant (ad hoc vnum forè, vti videtur, suis ipsorum præceptis & disciplinâ imbuti atque instituti, vt subditos à fide & obsequio erga Principes abducant & ad seditionem impellant) nondum ex animi sententiâ successerunt, nec eos habuere fautores de quibus inaniter gloriabantur; ita nobis est persuasissimum, hanc breuem verissimamque declarationem, apud omnium animos qui illam diligenter & æquis iudicijs expenderint, tantum fidei habituram, quod satis sit ad refellendas omnes calumnias quas homines maledici, perfidi, & ingratisimi contra nos & nostrum iustum moderatûmque imperium effutire, vel potiùs ore virulento euomere audebunt; omninoque effecturam, vt non aliter à Principibus exteris excipiantur, atque illi subditos suos, naturæ Lege maximisque beneficijs obstrictos, cum à fide & officio descuerint, & fuerint rebelles, ab alijs excipi velint.

(*)

